გამარჯვება, რომელსაც ველოდით

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის "დინამოს" სტადიონი. 10 ნოემბერი.

"დინამო" (თბილისი) – "ლოკომოტივი (მოსკოვი) 1:0 (0:0).

"დინამო": გაბელია, კოსტავა, კანთელაძე, ხინჩაგაშვილი, მუჯირი, დარასელია (შენგელია), მ. მაჩაიძე, ქორიძე, გუცაევი, ყიფიანი, ჩელებაძე (ჩივაძე).

"ლოკომოტივი": ნოვიკოვი, ალექსანდროვი, ოვჩინიკოვი (კომაროვი), კამზულინი, სოლოვიოვი, რიახოვსკი, ილინი, სიომინი, პეტრაკოვი, ავრიანოვი, გაზაევი.

მსაჯი: მ. ჩერდანცევი (ალმა–ათა).

გუნდისთვის, რომელიც საპრიზო ადგილზე გასასვლელად იბრძვის, არ არსებობს მეტად თუ ნაკლებად საპასუხისმგებლო მატჩი, რადგან ყოველი დაკარგული ქულა, ყოველი წაფორხილება გულდასაწყვეტი და დასანანი სწორედ ჩემპიონატის ბოლოს აღმოჩნდება ხოლმე. მაგრამ გუშინდელი მატჩი რომ განსაკუთრებულად საპასუხისმგებლო იყო, ამაში უდავოდ ყველა დაგვეთანხმება.

თბილისელებმა თითქმის თამაშის დასაწყისშივე შეიტყვეს ალმა–ათაში გამართული შეხვედრის შედეგი (1:1) და ისიც, რომ გამარჯვების შემთხვევაში, ვერცხლის მედლების უცილობელი მფლობელები ხდებოდნენ. ახლა მხოლოდ ორი ქულაღა იყო საჭირო და თამაშიც დინამოელთა მმაფრი შეტევით დაიწყო. უკვე მესამე წუთზე ჩელებაძის მიერ დარტყმული ბურთი ჩინებულად მოიგერია რკინიგზელთა მეკარე ნოვიკოვმა (უნდა ითქვას, რომ იგი მთელი მატჩის განმავლობაში კარგად თამაშობდა), შემდეგ კი მაჩაიძემ ააცილა კარს. პირველი ათი წუთის განმავლობაში ბურთი მოსკოველთა საჯარიმო მოედნის ახლოს ტრიალებდა, მერე თამაში ასე თუ ისე დაცხრა. თანდათან გუნდების ტაქტიკური მონახაზიც გამოიკვეთა. მეტოქის კარის მისადგომებთან თბილისელებმა ძირითადად გუცაევსა და ჩელებაძეს მიუჩინეს ადგილი, მოედნის ცენტრისაკენ დაწეული ყიფიანი კი მაჩაიძესა და დარასელიასთან ერთად განუწყვეტლივ ამარაგებდა ბურთებით ფორვარდებს.

რკინიგზელთა მცველები ხშირად ცდილობდნენ ხელოვნური თამაშგარე მდგომარეობის შექმნას, მაგრამ მეტოქის ამ ტაქტიკურ სვლას თბილისელებმა მშვენივრად აუღეს ალღო და რამდენიმე სახიფათო მომენტი სწორედ ამ გარემოებაში შეიქმნა.

თამაშის პირველ ნახევარში მოსკოველთაგან განსაკუთრებით აქტიურობდნენ პეტრაკოვი, ავერიანოვი, და სწრაფი, საკმაოდ აგრესიული გაზაევი. ამ ფეხბურთელებს ხშირად სოლოვიოვიც ეხმარებოდათ, რომელიც საკმაოდ ღრმად ჩამოდიოდა დინამოელთა მარჯვენა ფრთაზე, მაგრამ თბილისელთა დაცვის ხაზი ყოველთვის დროულად ახერხებდა შეტევის უვნებელყოფას.

მატჩის ოცდამერვე წუთზე გუცაევი კარგად გაექცა კამზულინს, ბურთი კარის გასწვრივ ჩააწოდა, მაგრამ იქვე მყოფმა ჩელებაძემ ანგარიშის გახსნის ხელსაყრელი მომენტი ვერ გამოიყენა.

შესვენების შემდეგ სურათი ერთგვარად შეიცვალა. რკინიგზელებმა ნახევარდაცვა გააძლიერეს, უკან, მინდვრის ცენტრისკენ დაიწიეს პეტრაკოვმა და ავერიანოვმა, დინამოელთა ნახევარზე მხოლოდ გაზაევიღა დარჩა, რომელსაც ყურადღებით დარაჯობენ კანთელაძე და კოსტავა. თბილისელები კი უფრო გააქტიურდნენ. თავდასხმის წინა ხაზზე გადაინაცვლა ყიფიანმა. უკეთ ათამაშდა გუცაევიც და აი თამაშის ორმოცდამეათე წუთზე ილინმა იგი საჯარიმო მოედანზე მოცელა – თერთმეტმეტრიანი! მაგრამ კვლავ იმარჯვა ნოვიკოვმა და ქორიძის მიერ დარტყმულ ბურთს კარის მარჯვენა კუთხეში მიუსწრო… თამაში უფრო გამძაფრდა. ძალზე გააქტიურდა გაზაევი, იგი რამდენჯერმე გაექცა მცველებს, მაგრამ ხან კანთელაძე და ხანაც ხინჩაგაშვილი დროზე ასწორებდნენ მეგობართა შეცდომებს. უნდა ითქვას, რომ გაზაევის აგრესიულმა თამაშმა ერთგვარად შეზღუდა კოსტავას აგრერიგად საჭირო და სასარგებლო რეიდები მეტოქის მარჯვენა ფლანგზე.

მალე ინიციატივას მთლიანად თბილისელები დაეუფლნენ და მატჩის 70–ე წუთიდან დინამოელთა ფორვარდები და არამარტო ფორვარდები, მეტოქის საჯარიმო მოედანს აღარც მოსცილებიან. ბურთის გატანის კარგი შესაძლებლობები ჰქონდათ გუცაევს, მაჩაიძეს, ჩელებაძეს… 84–ე წუთზე მინდორზე ახლად შემოსულმა შენგელიამ კარგად ითამაშა თავით, ბურთი კარის ზედა ძელს მოხვდა, უკან დაბრუნდა და გუცაევის ზუსტი დარტყმის შემდეგ ბურთი რკინიგზელთა კარის ბადეში აღმოჩნდა.

ამ გოლმა თბილისის დინამოელებს ვერცხლის მედლები მოუხვეჭა.

მატჩის შემდეგ

ი. ვოლჩკოვი (“ლოკომოტივის” უფროსი მწვრთნელი): უპირველეს ყოვლისა მინდა თბილისის “დინამოს” ფეხბურთელებს, მის ხელმძღვანელობასა და გულშემატკივრებს მივულოცო ჩემპიონატის ვერცხლის მედლები. მატჩი მეტად დაძაბული იყო და თბილისელთა გამარჯვება – დამსახურებული. ვფიქრობ, თბილისის დინამოელებმა ამ ჩემპიონატში მოიპოვეს ის ადგილი, რომელსაც დღეისათვის იმსახურებდნენ.

ნ. ახალკაცი (“დინამოს” უფროსი მწვრთნელი): “ლოკომოტივმა” წლეულს დიდი ნაბიჯი გადადგა წინ. გუნდმა საინტერესო მოთამაშეები შეარჩია და დღეს მოწინავე ადგილი უკავია საბჭოთა ფეხბურთში. “ლოკომოტივი” საპრიზო ადგილის ერთ–ერთი რეალური პრეტენდენტი გახლდათ, მაგრამ ფინიში სუსტად ჩაატარა და ოთხი ქულაც დაკარგა. რაც შეეხება ჩვენი გუნდის თამაშს, ეს გენერალური რეპეტიცია გახლდათ უეფა–ს თასის გათამაშებაში “გრასჰოპერსთან” შეხვედრის წინ. ვფიქრობ, 23 ნოემბერს თბილისის “დინამოს” სტადიონზე დაახლოებით ასეთივე გუნდთან გვექნება თამაში, ოღონდ ეგაა, ფეხბურთელები იქნებიან სხვები. ახლა, რამდენიმე სიტყვა დღევანდელი შეხვედრის მსაჯზე. ჩერდანცევს წინათაც უმსაჯია შეხვედრები თბილისის “დინამოს” მონაწილეობით როგორც ჩვენთან, ისე სტუმრად. მის მიმართ არასოდეს გვქონია პრეტენზიები. ჩერდანცევი დღესაც ობიექტური იყო.

მ. ჩერდანცევი (მსაჯი): “ლოკომოტივს” შეუძლია თამაში. იგი ძნელად გასატეხი გუნდია და ეს ამ მატჩმაც დაადასტურა: თამაში საინტერესო იყო. ფეხბურთელებმა მაღალი ოსტატობა აჩვენეს. პირველ ტაიმში იყო მომენტები, როცა ფეხბურთელებმა ნერვიულობის გამო უხეშობასაც მიმართეს. მაგრამ ჩემი სიტყვიერი გაფრთხილების შემდეგ ყველაფერი გამოსწორდა.

და ბოლოს, მინდა თბილისელებს მეც მივულოცო დამსახურებული გამარჯვება და ვერცხლის მედლები.

ნ. შატაიძე, ა. გურასაშვილი
“ლელო”, 12 ნოემბერი, 1977 წ.